

Sygn. akt III KZ 43/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. J.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
zażalenia skazanego,
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w Gdańsku,
z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKo 79/15,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2015 roku odmówiono przyjęcia wniosku złożonego przez M.J. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2014 roku, sygn. akt II K 618/13, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2014 roku, sygn. akt V Ka 440/14.

Zażalenie na ww. zarządzenie wniósł skazany M.J. podnosząc, że nie wyrażał zgody na złożenie wniosku o wydanie wyroku łącznego, a jego sytuacja prawna w związku z wydaniem tego wyroku uległa pogorszeniu. Skarżący ponownie zakwestionował działania podejmowane w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przez jego obrońcę, a w efekcie stwierdził, że nie wnosił o wznowienie postępowania, „a raczej o całkowite unieważnienie wyroku łącznego”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie skazanego M.J. nie jest zasadne i na uwzględnienie nie zasługuje.

Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku trafnie uznała, że wniosek M.J. – podobnie, jak i złożone obecnie zażalenie – nie znajdował oparcia w treści art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. Lektura wniesionego przez skazanego zażalenia prowadzi bowiem do wniosku, że M. J. wciąż nie zgadza się z wymiarem orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności, a w szczególności z niezastosowaniem wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Rzeczą jednak w tym, że kwestią możliwości zastosowania w wyroku łącznym wobec skazanego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności zajmowały się już zarówno Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku, jak i Sąd Okręgowy w Gdańsku, które podjęły w tym przedmiocie decyzję negatywną, a kontroli orzeczeń tych sądów dokonał już także Sąd Najwyższy, który postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III KK 438/14, oddalił kasację obrońcy skazanego M. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2014 roku, sygn. akt V Ka 440/14, uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Powyższe prowadzi zaś do wniosku, że skazany tak we wniosku, jak i w zażaleniu nie przedstawia wymienionych w Rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego, a w szczególności w art. 540, 540a i 540b k.p.k. okoliczności, które pozwalałyby na przyjęcie wniosku o wznowienie postępowania. Za takie okoliczności nie mogą bowiem zostać uznane twierdzenia podważające zasadność podjętych przez obrońcę działań w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, czy też ogólne niezadowolenie skazanego z wymiaru orzeczonej wobec niego kary łącznej.

W tej zaś sytuacji za bezprzedmiotowe należy uznać także kolejne wnioski skazanego: o przesłuchanie reprezentującego go w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego obrońcy oraz o wyznaczenie do „przedmiotowej sprawy” obrońcy z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

